

GRIS

Mirant un òpal mig grisenc,
he redordat dos bells ulls grisos,
que vaig veure, deu fer prop de vint anys...

. . .

Ens vàrem estimar durant un mes.
Després ell va fugir, a Esmirna em sembla,
per treballar-hi. I mai més no ens veiérem.

Es deuen haver esmorteït—si encara viu—aquells ulls grisos,
deu haver-se envellit el rostre tan bonic.

Memòria meva, serva'ls tu tal com eren.
I tot allò que puguis d'aquell amor meu, memòria,
tot allò que puguis, porta-m'ho de nou aquesta nit.

KONSTANDINOS KAVAFIS